

פעם השאירו ליד המעיין כלי אוכל יקרים שאחד החברים הביא מחו"ל, כדי שיישטפו מעצמם... עברה ערביה וכמובן לקחה את הכל.

כאשר למישהו כבר היתה סיגריה לא היה לו גפרור, והיה יושב ליד הדרך שעות בתקווה שמישהו יעבור, ואם היה בר מזל, היה לאותו עובר אורח גם אמצעי להדלקת אש.¹⁵ והעיקר - היו רעבים. באותם הימים כולנו היינו רעבים.

מיכאל הלפרין

עם אנשי ה"השומר" במטולה היה גם מיכאל הלפרין.¹⁶ אותו אדם מופלא שהסתובב בארץ עם חלומות מרקיעי שחקים. הכרתי אותו בשתי תקופות. פעם ראשונה ראיתי אותו ביפו, בהיותי עדיין ילד, לפני שעלינו לגליל. היתה מסיבה ומיכאל הלפרין, אדם גבוה ויפה תואר עלה על שולחן וביד מושטת שר את "השבועה" ביידיש.¹⁷ הדמות הזו נחקקה בזכרוני. לא ראיתי אותו מאז אבל שמעתי עליו תמיד.

כאשר נכנסו התורכים למלחמה היתה התעוררות בישוב להשתתף ולעזור. היתה אסיפה ביפו והוחלט באסיפה זו לקנות מטוס, תרומה למאמץ המלחמתי של תורכיה.

הלפרין הרי היה ממשפחה עשירה ברוסיה אבל כאן לא היה לו כסף. סיפרו שהוא חלץ את נעליו שם אותם על השלחן וקרא: "מי שם כסף על נעליים אלה!" ואנשים שמו כסף.

מיכאל הלפרין היה קשור עם "השומר", חלם על גדודים עבריים-ערביים ועוד. במטולה התגורר עם השומרים הרווקים. החבריה הצעירים היו קצת מלגלים עליו. איני זוכר בדיוק מה היו אומרים. אני זוכר רק שהיחס לא היה כל כך מכובד וזה הרגיז אותי. איך זה, אדם כזה...

בכלל החבריה היו תמיד מתלוצצים. היו ממציאים כינויים לכל אחד. (שניאורסון היה מומחה בזה).

מיכאל הלפרין היה אז כבר אדם מבוגר, כמעט זקן. היה מיטיב לשיר. עבד ושמר עם כולם.

העבירו אותו למחניים בזמן החיפושים אחרי אנשי ניל"י. במחניים חלה מיכאל הלפרין ואחר כך מת בבית החולים בצפת. קברו אותו במחניים בחורשת בורוכוב.